

Chương 160: Thám Hiểm Darklands (11) - Trình Báo Với Hội Mạo Hiểm Giả

(Số từ: 2873)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

00:00 AM 04/04/2023

Trời mưa suốt đêm, và chúng tôi phải trở về trên một con đường lầy lội hơn nhiều. Tôi hoàn toàn mệt mỏi, nhưng tôi không thể ngủ được vì mưa.

Chúng tôi thay phiên nhau biên soạn một bản phác thảo sơ bộ về các sự kiện mà chúng tôi sẽ báo cáo với hội.

“Chắc hẳn là những kẻ đã tấn công Als Point. Họ biết rằng nếu họ tấn công Als Point, một căn cứ tiếp tế quan trọng, bang hội sẽ tổ chức một đoàn xe lớn để hỗ trợ các Point ở biên giới.”

Ellen gật đầu.

Những mạo hiểm giả ở tiền tuyến không biết chuyện gì đang xảy ra vì họ đã đi đến Klitz Point sau khi phá hủy Als Point.

“Và những mạo hiểm giả đã đi xuống đây để điều tra những gì đã xảy ra ở Als Point, và những người từ các Point bị cô lập quyết định quay trở lại, có lẽ đều đã bị giết.”

Bất cứ ai đến đó, dù họ đến từ phía nam hay phía bắc, đều bị giết. Vì vậy, không ai biết những gì thực sự đã xảy ra. Các mạo hiểm giả không có lựa chọn nào khác ngoài việc sử dụng con đường đi qua Als Point và Klitz Point để tiết kiệm thời gian nhất, vì vậy họ sẽ bắt lực rơi vào cái bẫy đó mà không biết rằng những mạo hiểm giả đó đang đợi họ.

“Họ đã giết bao nhiêu người rồi? Chỉ vì tiền...”

Eleris than thở và lẩm bầm một cách vô hồn. Họ đã phá hủy hai Điểm và giết tất cả những mạo hiểm giả ở trong đó hoặc đến đây.

Cho dù họ có thể có được bao nhiêu nguồn cung cấp, liệu nó có thực sự xứng đáng với vô số mạng sống mà họ đã cướp đi của người khác không?

Ellen lắc đầu.

“Họ không chỉ làm điều đó vì nguồn cung cấp.”

“...Có phải họ cũng nhắm đến tất cả tài sản của những mạo hiểm giả đó không?”

“Tôi cho là vậy.”

“Tôi nhận thấy rằng họ giữ khá nhiều chiến lợi phẩm của mình trong nhà trọ. Không phải tất cả đều bị cháy, vì vậy chúng ta có thể sử dụng nó làm bằng chứng.”

Không có nhân chứng, nhưng chiến lợi phẩm vẫn là bằng chứng. Ellen dường như nghĩ rằng nếu

chúng tôi sử dụng những thứ đó, ít nhất báo cáo của chúng tôi sẽ không bị coi là hoàn toàn dối trá. Vì chúng tôi đã đi suốt đêm nên chúng tôi có thể thấy bầu trời dần sáng hơn.

"Chúng ta gần đến rồi."

Chúng tôi trở lại St. Point vào khoảng thời gian chúng tôi bắt đầu hành trình vào ngày hôm trước. Có rất nhiều toa xe đang đợi ở St. Point, như người ta có thể nhìn thấy từ xa.

Mưa có lẽ đã ngăn cản họ rời đi.

"Hãy đến văn phòng Hiệp hội ngay lập tức."

Ellen nói rằng cô ấy có vài thứ muốn kiểm tra.

Chúng tôi đã đến chi nhánh của Hiệp hội Mạo hiểm giả St. Point ngay khi đến nơi. Các thư ký hiện tại có vẻ hơi bối rối khi họ nhìn thấy chúng tôi. Ellen và tôi bê bết máu, và sự thật đó không thay đổi kể cả khi chúng tôi bị ướt sũng dưới mưa.

"Đó là một trường hợp khẩn cấp. Hãy gọi cho một sĩ quan."

Ellen ngay lập tức yêu cầu một sĩ quan.

* * *

Viên chức bang hội đã cố bức hại chúng tôi lần trước đã xuất hiện ngay khi chúng tôi chuẩn bị chờ đợi. Có lẽ vì ngoại hình và cách cư xử của chúng tôi, không chỉ viên sĩ quan đó mà cả một số lính canh do Hội mạo hiểm giả thuê bao vây chúng tôi.

“Có chuyện gì vậy? Bạn nói có một trường hợp khẩn cấp?”

Viên sĩ quan mặc đồng phục nhìn chúng tôi với đôi lông mày nhíu lại.

Có vẻ như anh ấy tin rằng chúng tôi vừa trở lại sau khi trải qua một chuyện gì đó quá sức. Ellen lắc đầu.

“Đó là vấn đề liên quan đến đoàn hộ tống. Tôi nghĩ Hugson cũng nên ở đây.”

"Hugson?"

"Đúng."

Anh ấy đã thấy rằng chúng tôi đang sở hữu Huy hiệu Hoàng gia.

Với suy nghĩ đó, viên sĩ quan cân nhắc một chút rồi ra lệnh cho người gọi Hugson.

Sau một thời gian, Hugson cũng đến với chúng tôi.

“...Người là ai mà ra lệnh cho ta đến đây?”

Không biết rằng điều đó có liên quan đến mình, Hugson nhìn chúng tôi với vẻ mặt rất không hài lòng. Vì thời tiết, lịch trình của đoàn xe đã thay đổi nên anh chàng có vẻ vẫn còn rất bức xúc về điều đó.

Ellen chậm rãi bắt đầu giải thích.

“Nhóm của chúng tôi đã rời St. Point để đến Klitz Point ngày hôm qua.”

Vẻ mặt của Hugson hơi vắn vẹo trước những lời đó.

“Ừ, thế thì sao? Tại sao người lại quay trở lại?”

“Klitz Point đã bị chiếm giữ bởi một nhóm khoảng hai mươi tên cướp mạo hiểm giả, và tất cả những người ban đầu sống ở đó đã bị giết.”

“...Cái gì?!”

Vẻ mặt của họ trông như thể những lời của Ellen đã đánh trúng cả Hugson và viên cảnh sát. Mọi người bên trong Hiệp hội cũng rất im lặng. Hoàn toàn không nói nên lời trong sự kinh ngạc.

Không chỉ Als Point, mà cả Klitz Point nữa. Hơn nữa, bọn cướp? Ellen vừa nói vừa nhìn Hugson với một nụ cười nhẹ.

“Chúng tôi đã giết tất cả chúng đêm qua; sau đó chúng tôi quyết định quay lại St. Point để báo cáo về điều đó.”

Có một nhóm cướp.

Tuy nhiên, tất cả họ đều bị giết.

“Cái gì? Người sao... bởi những đứa trẻ nhỏ như các người?... Thật là vớ vẩn...”

Hugson cau mày, nghĩ rằng chúng tôi đã thổi một trò lừa bịp thái quá.

“Tự mình xem đi.”

Ellen lấy ra một bộ mười tám thẻ từ trong ngực và đặt chúng lên bàn.

Một số vẫn còn đẫm máu, và một số tương đối bình thường.

“Cái-cái đó...!”

Cả viên sĩ quan và Hugson đều mở to mắt ngay khi nhìn thấy tất cả các thẻ căn cước mà chúng tôi mang theo.

“Tôi không thể lấy lại tất cả chúng, nhưng đây là một số ID mạo hiểm giả của bọn cướp đó.”

Tôi đã tự hỏi tại sao cô ấy đột nhiên bắt đầu tìm kiếm cơ thể của họ, vì vậy đó là để có một số bằng chứng ủng hộ chúng tôi trong trường hợp mọi người không tin chúng tôi. Cô ấy không lấy hết chúng, nhưng cô ấy vẫn còn hơn mười cái.

“...V-vậy các bạn thực sự...?”

"Đúng vậy."

Đôi mắt của viên sĩ quan run rẩy dữ dội. Chỉ cần nghe nói rằng chúng tôi chăm sóc một nhóm cướp lớn như vậy là vô lý. Tuy nhiên, có bằng chứng ủng hộ câu chuyện ngớ ngẩn đó ngay trước mặt anh. Bằng chứng là nhóm ba người chúng tôi đã thực sự tiêu diệt hết lũ cướp đó.

Ellen nói rằng cô ấy đến St. Point vì cô ấy có vài thứ muốn kiểm tra.

“Có vẻ như người không giỏi trong việc kiểm soát vẻ mặt của mình.”

"...Cái gì?"

Ellen lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Hugson, chỉ vào các ID của mạo hiểm giả khác nhau.

"Này? Trông họ có quen không?"

Có vẻ như Ellen đã có câu trả lời của mình.

Đồng lõa.

Ellen nghi ngờ rằng thủ lĩnh đoàn xe, Hugson, là đồng phạm của bọn cướp. Mọi người giật mình trước câu nói bất ngờ của Ellen.

"Cái gì... Cái gì vớ vẩn thế này?"

"Họ biết khi nào đoàn xe sẽ khởi hành hôm nay, ngay lập tức."

Ellen nhận thấy có điều gì đó rất đáng ngờ trong những lời mà chúng tôi đã nghe lỏm được.

"Tất nhiên, lịch trình của đoàn xe không hẳn là bí mật. Họ có thể đã nghe thấy điều đó từ một trong những mạo hiểm giả đã lạc vào vòng tay của họ và bị giết. Đúng như vậy."

Việc bọn cướp biết lịch trình của đoàn xe không phải là bằng chứng thuyết phục. Tuy nhiên, có một phần đáng ngờ hơn.

"Nhân tiện, tất cả các thành viên của đoàn hộ tống, ngoại trừ người, đều là những mạo hiểm giả Rank E hoặc F. Hầu hết trong số họ là những người có kỹ năng không đáng xem xét. Chắc hẳn người phải có mục đích gì đó đằng sau việc này."

Thành phần đoàn hộ tống.

Khi tôi và Ellen lần đầu nhìn thấy danh sách đó, chúng tôi đã nghĩ rằng tên đó làm vậy để kiếm thêm tiền cho túi của mình, cả hai chúng tôi đều đồng ý về điều đó.

Tuy nhiên, nếu chúng tôi thêm thông tin rằng bọn cướp đang đợi ở Klitz Point, thì Ellen bắt đầu nghi ngờ điều gì đó khác.

Không phải hấn chỉ lấp đầy nhóm bằng những kẻ dễ giết sao? Họ sẽ rất dễ bị giết nếu cả nhóm chỉ bao gồm những người mới thậm chí không thể so sánh với những tên cướp đó.

Hấn ta thậm chí không cảm thấy hối hận về việc khiến hàng chục thành viên đoàn xe, bao gồm cả đội hộ tống, bị tiêu diệt hoàn toàn bởi nhóm đã thực hiện các vụ thảm sát lớn đó.

Có hai khía cạnh đáng ngờ.

“Và về mặt của người sau khi bạn nhìn thấy ID đó.”

Ellen chỉ vào mặt Hugson, tiết lộ đó là bằng chứng cuối cùng, là thứ cô muốn kiểm tra.

"Tôi chắc chắn người là đồng phạm của chúng."

Hugson không thể vặn lại lời cô ấy.

Đôi môi của viên chức bang hội đang run rẩy.

“H-Hugson... Đó là... anh trai anh... ID của Hudson... nhưng...”

Khuôn mặt của nhân viên hội có vẻ như thể anh ta đang hy vọng rằng những mảnh ghép đang quay cuồng trong đầu anh ta sẽ không khớp với nhau.

Nhìn thấy cảnh đó, có vẻ như viên sĩ quan không biết gì về nó.

“Tao sẽ giết bọn khốn chúng mày!”

Hugson lao về phía Ellen với chiếc rìu anh ta cõng trên lưng.

*Lách!

"Phải."

Ellen rút ngắn khoảng cách giữa cô và Hugson, tránh đòn tấn công của anh ta.

Không đời nào mà Ellen lại bị trúng một thứ vũ khí chậm chạp và nặng nề như vậy.

“Ta biết người sẽ không chịu nổi.”

Ellen đã nhận ra rằng Hugson không kiên nhẫn lắm sau khi chỉ gặp hắn một lần.

Hắn ta dễ bị kích động, không kiểm soát được cảm xúc và hành động bùng bột.

Hugson buộc tội chúng tôi cướp những mạo hiểm giả vì chúng tôi đã giành được người mà tên đó đang cố gắng đưa vào đội của mình. Hắn đã không quản lý để khiến chúng tôi gặp rắc rối, vì vậy tên đó đã cố gắng đánh chúng tôi.

Ellen cố tình khiêu khích Hugson vì cô biết rằng hắn sẽ không thể giữ bình tĩnh khi đối mặt với bằng chứng cho thấy chúng tôi đã giết đồng đội của mình.

Phản ứng hung hăng của hắn đối với tình huống đã đủ bằng chứng.

*Rầm!

“Kuuaaaark!”

Ellen thậm chí còn không rút kiếm ra và chỉ đâm vào bụng tên khổng lồ.

*Dụt!

“Le-leeet gooo... Urg...”

Ellen sau đó túm tóc Hugson khiến hắn phải khom lưng vật lộn.

*Puuuuuull!

Ellen nắm lấy tóc Hugson một cách vụng về đến nỗi cô ấy có thể kéo nó ra chỉ bằng cách giữ như vậy.

“Không phải vì sức mạnh của người mà người có thể hành động vượt trội so với những người khác mà là vì bản chất độc ác của người.”

“K-kuuaaaak!”

*Rầm!

Ellen đập đầu Hugson xuống sàn.

Giống như hầu hết các mạo hiểm giả dễ bị cảm dỗ thực hiện hành vi cướp bóc, hắn ta chỉ đi xa đến

thể vì sự tàn ác của mình, điều mà hẳn ta nhằm lẫn với các kỹ năng thực sự. Đó là kiểu người của Hugson.

Cuối cùng, hẳn ta thậm chí không thể chạm vào một sợi tóc của Ellen.

“Đừng nhằm những thứ như thế với kỹ năng.”

Ellen nhìn xuống Hugson với ánh mắt khinh bỉ.

* * *

Ba chúng tôi phải cho cơ thể hoàn toàn kiệt sức của mình nghỉ ngơi trước. Tôi nhận thấy rằng Ellen vẫn miễn cưỡng nghỉ ngơi vì cô ấy nghĩ rằng chúng tôi vẫn chưa vượt qua ngọn đồi, nhưng cô ấy đã gần đến giới hạn của mình, cả về tinh thần và thể chất.

Cuối cùng cô ấy ngủ quên ở quán trọ; có vẻ như cô ấy đã ngất đi. Đương nhiên là chúng tôi có một phòng ba người, đề phòng những tình huống không lường trước được.

Dù chuyện gì xảy ra, tôi nghĩ mọi thứ sẽ tốt đẹp bằng cách nào đó miễn là Eleris ở bên chúng tôi, vì vậy tôi chỉ sơ tán sang bên lề và quyết định theo dõi tình hình.

Hugson bị giam giữ trong phòng giam tạm thời trực thuộc Văn phòng Hiệp hội.

Đương nhiên, hẳn ta phủ nhận tất cả các cáo buộc chống lại mình. Các sĩ quan của bang hội đang

bạn rộn di chuyển, gửi báo cáo về trụ sở chính của họ ở Tiền đồn Exian, vì họ không biết rằng Hugson đang lên kế hoạch cho một điều gì đó ở mức độ đó.

Nếu họ không đối phó với Hugson đang hoang, có thể đầu của họ sẽ bị chặt mất.

Chúng tôi thức dậy vào khoảng giữa trưa.

Sau khi sắp xếp lại bản thân sau bữa ăn và đồ uống, viên chức của hội đã đến gặp chúng tôi.

Anh ấy nói rằng chúng tôi nên là một phần của cuộc điều tra với tư cách là những nhân chứng quan trọng.

Chúng tôi nói với điều tra viên, người có vẻ là một sĩ quan cấp cao, người đã đến từ trụ sở chính nhanh nhất có thể, tất cả những gì chúng tôi đã thấy, nghe và làm.

Anh ta dường như không liên quan gì đến công việc của St. Point.

“...Thật khó để gọi đây là hành động tự vệ khi bạn chủ động giết họ. Tất nhiên, trong hoàn cảnh đó, bạn có thể nghĩ rằng mình đã đưa ra quyết định đúng đắn nhất. Tuy nhiên, đó là hàng tá trong số họ, không chỉ một. Bạn không thể được minh oan vì đã giết tất cả bọn họ, vì vậy bạn sẽ cần phải bị bắt...”

Trước khi anh ấy bắt đầu nói một tràng dài, tôi lấy ra Huy hiệu Hoàng gia và thẻ sinh viên Temple của mình.

Anh im lặng nhìn xuống cả hai món đồ đó và thở dài.

“Là học sinh của Temple, bạn có danh tính rõ ràng và được tòa án bảo vệ, vì vậy chúng tôi không phải sợ rằng bạn sẽ bỏ trốn. Không cần phải kiểm chế, huh.”

Anh ấy nói thêm rằng anh ấy sẽ không đặt bất kỳ hạn chế nào đối với chúng tôi.

Giết người là phổ biến, nhưng cuối cùng, không phải cứ giết người là được.

Kẻ nào giết người rồi giấu giếm có thể thoát tội; tuy nhiên, những kẻ đã giết những người đáng lẽ phải bị giết sẽ bị phán xét chứ không được khen thưởng nếu họ tiết lộ hành vi của mình.

Che giấu hành động của chúng tôi là câu trả lời chính xác, nhưng Ellen đã chọn báo cáo mọi thứ với hội để bắt Hugson.

Kết quả là Hugson sẽ bị điều tra, nhưng chúng tôi cũng sẽ phải chịu trách nhiệm về hành động của mình.

Thật là ngớ ngẩn.

Tuy nhiên, tôi không đặc biệt không hài lòng với cách tình hình diễn ra.

“Dù sao đi nữa, tôi sẽ chỉ kết luận rằng hành động của bạn là hoàn toàn chính đáng trong tình huống đó. Thế là được.”

Đó là một tình huống vô lý, nhưng chúng tôi thậm chí còn vô lý hơn.

Giết người, dù người ta cho là thiện hay ác, cuối cùng đều là sai trái.

Tuy nhiên, chúng tôi thuộc tầng lớp đặc quyền có thể thoát khỏi những thứ như thế, ở một mức độ nào đó.

Nếu một người che đậy sự phi lý bằng một sự phi lý thậm chí còn lớn hơn, thì sẽ không có hại gì cho chính họ.

Đó chính là vấn đề đây!

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading